

dette Hensyn stærkt frem for sit Districts Vedkommende. Ganste vist gjælder det for Folk, som skulle købe Brænde: jo mere Skov, desto bedre; men for det Første ville ikke disse Egne blive uheldigere stillede end mange andre Districter, og navnlig Districter paa selve disse Smaaper, som indføre deres Brænde væsentlig søværts, eller frembringe deres Brændsel paa anden Maade; der er ikke i fjerneste Maade Tale om, at der skulde blive Brændensøb. Der næst gjælder det i alt Fald for enkelte af disse Skove, at der ligger private Skove ved Siden af Statens, endog saa ikke ubetydelige private Skove, saa at disse Egne paa ingen Maade ville blive blottede for Skov; man vil kunne see det paa ethvert Kort, og man vil ogsaa kunne finde det i Betænkningen ifjor, hvor nogle af disse Districter nævnes som Exempler paa de meest skovrige Districter i hele Landet. Der er ogsaa fra andre Sider gjort et andet Hensyn gjældende, som strider sikk imod dette, nemlig det, at man ikke burde give Tilladelse til at sælge uden Fredstovsforpligtelse, for ikke at skade de private Skoveiere, som boe ved Siden af. Ellers pleier man at anføre det som en Grund for, at Staten ikke skal beholde Domainen, at den ikke bør concurrere med de Private, og jeg har aldrig før idag hørt, at Staten ikke maatte sælge sine Eiendomme paa de bedste Vilkaar, den kan faae, fordi den derved vilde trykke de Private, saa vidt har jeg aldrig hørt, at man er gaaet med Hensynet til de Private. Jeg vil ikke tale om, at de Private ogsaa iforveien have denne Risiko, idet andre private Naboer kunne faae deres Skovtvang lagt over paa andre Skove eller drive deres Skove, som de ville, ogsaa afdrive Bestanden. Denne Grund forekommer mig derfor ikke at fortjene det fjerneste Hensyn. De Herrer ville see, at jeg efter mine Anskuelser, som ville være bekjendte fra tidligere Forhandlinger, ingenlunde kan føle mig fuldkommen tilfreds med de Forslag, som jeg idag har deeltaget i at stille. Efter min Overbevisning er Forslaget for moderat, idet jeg ikke anseer det for rigtigt at

sælge disse Skove eller væsentlige Dele af disse Strækninger med Fredstovsforpligtelse. Desuagtet har jeg deeltaget i at stille dette Forslag, deels fordi jeg veed, hvor deelte Mæningerne ere om den Sag her i Salen, hvorfor jeg ogsaa fra mit Standpunkt troede, at det var rigtigt at være moderat, endog saa yderlig moderat, deels fordi jeg — ogsaa ved den lignende Sags Behandling ifjor — i Realiteten virkelig er saa moderat som muligt. Jeg søgte allerede dengang at tage alle de Hensyn, der fremkom fra andre Sider, æsthetiske Hensyn osv., og saasnart jeg kunde finde noget Fornuftigt deri, og det viste sig at indeholde noget Andet end Sentimentalitet eller uklare Følelser, indrømmede jeg deres Berettigelse (Munterhed); ja det vil kunne læses i Udvalgsbetænkningen, hvis man har glemmt det. Jeg skal nu heller ikke nægte, at det saaledes ogsaa her har gjort sig gjældende for mig, om det ikke ved enkelte af disse Skove vilde være rigtigt at tage specielle Hensyn, og om der ikke undtagelsesviis var ganske specielle Grunde tilstede. Ogsaa i denne Retning har jeg ventet Oplysninger fra Udvalget; men der foreligger Intet. Efter det Forslag, som vi have stillet, ligger det imidlertid i Ministerens Haand at tage ethvert muligt Hensyn; det er intet Andet end en simpel Bemærkning for Ministeren. Er der ikke stor Forskel i Værdien, vil Ministeren sikkert sælge med Fredstovsforpligtelse. Er der specielle Hensyn tilstede, kan Ministeren, da der ikke her paalægges ham noget som helst Vaand, altid tage dem i Betragtning. Jeg frygter for, at Statskassen ellers let vilde kunne komme til at tabe saa store Værdier — i saa Henseende maa jeg anbefale det subsidiaire Forslag —, at jeg ikke vilde kunne give mit Samtykke til Salg af disse Skovstrækninger. Anderledes forholder det sig med Buderupholm. Medens et æret Medlem (Klein) meente, at man maaskee netop ikke burde sælge denne, har jeg fra mit Standpunkt ikke Noget imod at sælge netop denne Skov. Den staaer paa daarlig Jord, og for dens Vedkommende gjælde